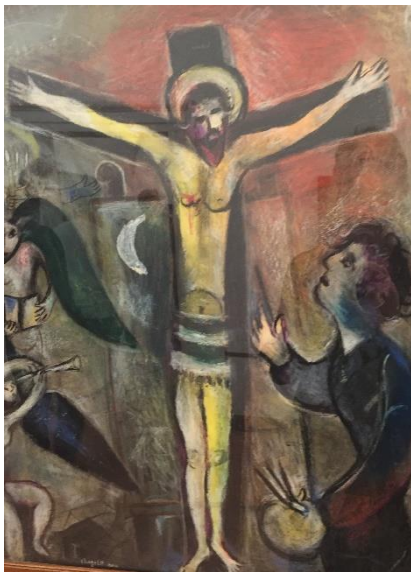

Geloof (blog 12)

In gesprekken met groepen die bezoekwerk doen vraag ik regelmatig hoe ze omgaan met vragen en twijfels over het geloof. We komen immers vanuit de kerk, vanuit de geloofsgemeenschap bij iemand op bezoek. De reacties zijn wisselend. Soms geven mensen aan dat ze zich ongemakkelijk voelen om over geloof te spreken. Ze verwijzen dan liever door naar één van de pastores. Anderen vinden het mooi om over kerk en geloof te praten en spreken vrijuit over wat ze zelf ervaren. Een enkeling bidt met de ander, vooral de rozenkrans is populair. De meesten zijn aarzelend, zoeken naar woorden en proberen vooral goed te luisteren naar wat de ander steun en troost geeft in de geloofswaarden en rituelen.

Deze zelfde aarzeling om te praten over waarin we geloven, waarom we naar de kerk gaan en wat ons op de been houdt in moeilijke tijden, hoor ik bij ouders en grootouders. Bijna geen enkele ouder kan vrijmoedig met de kinderen spreken over kerk en geloof. Er is angst om iets op te dringen, zoals hun zelf vroeger het geloof is opgedrongen. Maar er zijn vele manieren om te praten over iets wat heel belangrijk voor je is.

Ik denk dat het zonde is dat kinderen en kleinkinderen niet delen in de rijke ervaringen op geloofsgebied die hun ouders en grootouders hebben opgedaan in hun

leven. Als ik bij mensen kom, hoor ik prachtige verhalen over mensen die tot steun zijn geweest en als engelen op hun pad zijn gekomen. Ik word deelgenoot als mensen spreken over hoe liturgie en kerkmuziek hen heeft ontroerd. Er zijn mensen die woorden proberen te geven aan de diepingrijpende ervaringen op de grens van leven en dood. En heel veel mensen kennen de trouw van de gemeenschap in tijden van ziekte, mensen die even langs komen om te vragen hoe het is of die een kaartje sturen om mee te leven.

Zulke ervaringen mogen we onze kinderen en kleinkinderen niet onthouden. Dat is geen opdringerigheid. Het is de mensen van wie je het meest houdt laten delen in hoe het geloof je kan dragen op momenten van vreugde en in tijden van verdriet, gewoon omdat het zo belangrijk voor je is. Ik ben ervan overtuigd dat zulke gesprekken ook voor kinderen en kleinkinderen een groot cadeau zijn, net zoals ze dat voor mij zijn.

Pastor Lysbeth Minnema
18 oktober 2018